U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Y. D.,** zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 32 Az 61/2006,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 10. 2006, č. j. OAM-870/VL-07-K01-2006, o neudělení mezinárodní ochrany pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále pak vady řízení vzhledem k tomu, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a v neposlední řadě nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku jeho důvodů, který má za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti nejprve popisuje průběh řízení před krajským soudem a také obsah napadeného rozsudku a dodává, že v jeho případě je třeba zvážit politickou situaci na Ukrajině nejenom v kontextu s důkazy předloženými žalovaným, nýbrž že je nutné hledat další relevantní údaje z nezávislých zdrojů, které se zabývají problematikou lidských práv a jejich dodržováním. Dle jeho názoru není možné vycházet

ze stavu popsaného ve zprávách z let 2005 a starších (např. Zpráva MZV USA). Stěžovatel se domnívá, že je nezbytné hodnotit situaci v zemi jeho původu v širším kontextu a za použití i jiných, neoficiálních zdrojů. Žalovaný i krajský soud vyhodnotili opatřené důkazy tendenčně, naopak důkazy předložené stěžovatelem považovali za nevěrohodné či dokonce nepřípustné (materiály dokazující účast stěžovatele na demonstraci v Praze). Stěžovatel dodává, že soud by měl hodnotit celkovou politickou, sociální i hospodářskou situaci v jeho vlasti v kontextu s dodržováním lidských práv a svobod nejen k datu podání žádosti o mezinárodní ochranu, ale i poté, neboť doba mezi podáním žádosti a konečným výsledkem správního řízení může být různě dlouhá a za tuto dobu se může stát řada azylově relevantních skutečností.

Na závěr stěžovatel namítá, že v jeho případě se nejednalo o vyhrožování ze strany soukromých osob, nýbrž o představitele státu, jeho výkonné moci, a místní samosprávy - gubernátora a poslance městské rady. Krajský soud ani žalovaný k této skutečnosti nezaujali jednoznačné stanovisko a ani si neověřili, zda-li nedošlo k omezení stěžovatelových práv zneužitím veřejné moci těmito osobami.

Stěžovatel proto vzhledem ke všemu shora popsanému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel také požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti nicméně Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítá-li stěžovatel, že si soud neopatřil další relevantní důkazy z nezávislých zdrojů a že tedy nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněné kasační stížnosti již dostatečně zabýval ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: *„Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“*

V odpověď na další námitku stěžovatele, že krajský soud by měl hodnotit situaci v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu nejen k datu podání žádosti, ale i poté,

odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 3. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 12/2004, v němž mj. vyložil časový aspekt pronásledování, resp. odůvodněného strachu z něj: *„Podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona je nutno posuzovat samostatně. Udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 citovaného zákona nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase.“* Obdobný názor vyslovil zdejší soud také v rozhodnutí ze dne 9. 4. 2004, sp. zn. 7 Azs 64/2003: *„Důvody pro udělení azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vracel.“*

Co se týče skutečnosti, že se stěžovatel obává pronásledování ze strany představitelů státu (nikoliv tedy soukromých osob) poté, co byl náhodným svědkem incidentu v baru a podal o něm pravdivé svědectví, připomíná Nejvyšší správní soud svůj rozsudek ze dne 22. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 479/2004, ve kterém nastínil podmínky, za kterých by bylo lze stěžovatelovy potíže s představiteli veřejné moci označit za jevy státní mocí podporované, trpěné či záměrně nedostatečně potlačované: *„Příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo, neboť stěžovatel sám přezkum postupu policistů o své vůli zastavil.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na posuzované námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu